

podmíněný odklad výkonu trestu. Poukazuje k tomu, že obžalovaný není zachovalý, jak prvý rozsudek zjišťuje, a že i mimo projednávaný případ byl, třebaš dodatečně, pro trestné činy odsouzen. V tomto směru nutno přisvědčiti odvolání veřejného obžalobce. Podle ustanovení § 1 zákona o podmíněném odsouzení lze jen tehdy povolit odklad, lze-li důvodně očekávati, že pachatel v budoucnu i bez výkonu trestu povede řádný život. Záruku takového chování lze spatřovati hlavně v povaze pachatele; ta se nezastřeně projevuje při páchání činu samého, jakož i v chování se v době pozdější. A tu lze u obžalovaného těžko shledávati povahu skytající takové záruky. I při páchání souzených trestných činů projevil obžalovaný povahu silně náchylnou k rozporům s trestním zákonem. Dokladem toho je přestoupení trestního zákona v několika směrech. Obžalovaný se však i po spáchání těchto trestných činů znovu dopustil trestných činů. Nutno vzíti i to v úvahu, že ani funkce obžalovaného jako poslance, který přece jako člen sboru zákonodárného v prvé řadě má dbáti o plnění zákonných předpisů, nezdržela ho od páchání trestných činů. Nelze tedy podle názoru nejvyššího soudu důvodně očekávati, že obžalovaný i bez výkonu trestu v budoucnu povede řádný život. Jest proto odvolání veřejného obžalobce v tomto směru důvodným a bylo mu vyhověno.

Čís. 3524.

Přečin podle § 72 I čís. 7 zák. ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. jest po stránce objektivní dokonán již podáním načepovaného piva hostům, bez ohledu na to, že pachatel před dopitím pivo hostům odebral.

Pachatele nevyvíňuje sdělení obecního starosty, že smí pivo prodávati (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 15. června 1929, Zm I 167/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. února 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 31 a 72 I čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přečinem podle § 72, I čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že v O. dne 1. prosince 1928 večer, tedy v den před volbou do okresního a zemského zastupitelstva po 2. hodině odpoledne načepoval a podal třem hostům ve svém hostinci pivo, tudíž nápoj obsahující alkohol a nešetřil takto zákazu § 31 onoho zákona o výčepu, prodeji a podávání nápojů, obsahujících alkohol, mimo jiné z těchto

důvodů:

Z rozsudku je zřejmo, že bere za zjištěno, že obžalovaný dne 1. prosince 1928 v O. večer, tedy v den před volbami do okresních a zemských

zastupitelstev ve svém hostinci načepoval tři sklenice piva hostům, ale, byv v zápětí na to přišedším četnickým strážmistrem na zákaz podávati alkoholické nápoje upozorněn, všechny tři sklenice i s nedopitým pivem hostům odebral. Poněvadž podle § 31 onoho zákona jest v den před volbou od druhé hodiny odpolední zakázáno prodávati, čepovati nebo podávati nápoje, obsahující alkohol a nešetření tohoto zákazu jest přečinem podle § 72 čl. I čís. 7 zákona, jest objektivní skutková podstata tohoto přečinu ve zjištěném jednání obžalovaného splněna, při čemž se podotýká, že již podáním načepovaného piva hostům jest čin po objektivní stránce dokonán bez ohledu na to, zda obžalovaný před dopitím piva hostům je odebral. Nalézací soud vyloučil, dovoláváje se předpisu § 2 písm. e) tr. zák. o omylu, subjektivní stránku přečinu, maje za to, že obžalovaného vyvíňuje za prokázané uznané sdělení starosty obce, že smí pivo prodávati, jež si vyžádal v nejistotě, která byla tehdy o podávání alkoholických nápojů před volbami v důsledku podaného návrhu na změnu prohibičního zákona. I toho se nalézací soud dovolává, že nedošla vyhláška o tom na obecní úřad v O., a že obžalovaný, jakmile od četníka zvěděl o zákazu čepovati pivo, ihned nalité pivo hostům odnesl. I kdyby všechny tyto okolnosti byly správně zjištěny (což zmateční stížnost zmatkem podle § 281 čís. 5 tr. ř. popírá), nemohou býti důvodem vylučujícím trestnost podle § 2 písm. e) tr. zák., neboť nejde o omyl skutkový, nýbrž o neznalost samé trestní normy § 72 zákona, jejíž integrující podstatou jest právě zákonný zákaz § 31 zák., jehož neznalost podle § 3 tr. zák. trestnost nevylučuje. Tím méně může obžalovaného zodpovědnosti sprostiti odnesení piva již načepovaného a hostům podaného, tedy čin po dokonání trestného činu předsevzatý, jenž právě tak jako předchozí informace obžalovaného u starosty může mu býti připočten k dobru jen jako okolnost polehčující. Zmateční stížnost, opřená o důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. jest tedy odůvodněna, sluší jí ve smyslu návrhu vyhověti, a obžalovaného uznati vinným jak ve výroku tohoto rozsudku jest uvedeno.

Čís. 3525.

Ideální souběh přestupku § 23 zákona o tisku s přečinem čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868 (§ 42 zák. na ochr. rep.).

Dosah a povaha tohoto přečinu a onoho přestupku.

(Rozh. ze dne 15. června 1929, Zm II 9/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 9. listopadu 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 zák. na ochr. republiky a přestupkem podle § 23 tisk. zák. čís. 6/1863 ř. zák., Eduard P. též podle § 5 tr. zák. a § 23 tisk. zák.